ПТАШКИ

Як мертво та сумно стає восени, коли пташки покинуть наші степи та гаї і полинуть від нас за море у далекий теплий край — у вирій. Не чути дзвінких їх чарівних пісень, бо найкращі співуни наші покинули свої оселі і подались за море, щоб там у теплому краї перебути тяжку негоду лютої зими.

Щасливі!..

Вони не знатимуть того страшного холоду, який буде панувати над нашим краєм замалим не цілого півроку: вони не знатимуть тих страшних завірюх, що засвистять по гаях, що закрутяться по степах широких...

А ми?

Ми — люди, що розумом своїм пишаємось над усім живим створінням, зостанемось пригнічені недолею своєю і будемо терпіти і голод, і холод, бо мало знайдеться поміж нами таких, у кого забезпечене життя оселею своєю, теплом, достатками і щастям, щастям тихого, спокійного, розумного життя. Ні, більше поміж нами таких, що голод дошкуля і наскрізь холодом пройма... А за розумне та спокійне життя нема чого й казати... Скажіть, де воно?

А пташки?

Легкокрилі, вільні діти теплого повітря, вони не знатимуть ні горя, ні нужди і з першим теплим промінням сонця, що розтопить білий сніг і оберне його у пару, прилинуть знов до нас і своїми чудовими співами знов чаруватимуть нам душу й серце враз...

Ох, чаруватимуть!.. Та тільки чи багато з нас перебуде люті холоди?